Stadium, hvorfra de snart føres ind i den lykkelige Ægtestand.

Men alle disse unge Kvinder burde betænke, at de, enten deres Arbejde er midlertidigt eller stadigt vedvarende, bør lønnes saaledes, at de kan leve et nogenlunde menneskeværdigt Liv af deres 10—12 Timers flittige Arbejde.

Paa Lovens Grund!

En underlig Støj, saa sent, hvem kan det være! En sagte Banken og et højt: Kom ind! og inde i min Stue stod en høj, bleg Kvinde med et lille Barn paa Armen.

Ja, Herr From maatte meget undskylde, at hun kom saa sent og var nødt til at tage Barnet med, men der var ingen til at se efter det, og det kunde vaagne imens. — Ja, Tak, det var en lang Vej at gaa, hun vilde gerne sidde lidt, om hun ellers maatte forstyrre saa sent. — Hun var gift, det var nu et Aar siden, med en Enkemand, og det var deres Barn, den lille Pige, hun havde paa Armen. Men ganske kort Tid efter, at de var blevet gift, flyttede Manden sammen med sin Søster og sit Barn af første Ægteskab lige som i sin Enkemandstand; men Medgiften, Panteobligationen paa 6000 Kr., som hun havde leveret ham, den beholdt han, og Laan havde han gjort paa den, og nu til næste Termin fik han alle Pengene. Om han kunde det? Fællesbo, Ægtepagt. Ja, det snakkede min Kusine om, men jeg kunde jo aldrig tro, han vilde narre mig. — Om han giver os noget, Barnet og mig? det er kun lidt; Huslejen betaler han, vi bor paa en Kvist, han paa 1ste Sal i samme Hus. — Nej, han kommer saa godt som aldrig til os. Hvad jeg lever af? ja, naar jeg ikke kan mere, saa gaar jeg ned og beder om noget, og saa faar jeg gerne et Par Kroner. Men, siger De, han kan gøre alt det, alle mine Penge, skal jeg ikke selv kvittere for Pengene. — Skilles. — Faar jeg det saa bedre? — Forbrudt mig? nej, nej, aa, min Gud, hvad spørger De mig dog om, Hr. From? jeg har altid hørt, De var paa vor Side, der lider Uret.

Jo, hvad skulde jeg svare denne ulykkelige andet end, *at Manden staar paa Lovens Grund*, og det eneste, hun kan fordre, er, at Manden bidrager til hendes og deres fælles Barns Underhold, om han ejer noget. Hun er kommet af med sine Penge, har faaet et Barn — og har ikke Hunds Ret.

—

De kvindelige Herreskrædere

afholder Nyaarsaften Juletræ for Medlemmernes Børn Østergade 15. Det er en stor Fest for de smaa, som de allerede nu glæder sig til, og man haaber i Aar at kunne forene det nyttige med det behagelige, idet man mener at kunne give de smaa ikke alene en fornøjelig Aften med Juleiræ og varm Mad, men ogsaa et nyttigt Klædnlngsstykke. Principaler for Skræderetablissementer og Lagerforretninger har allerede velvilligt ydet Pengebidrag til den kvindelige Fagforening, men Foreningen er stor, og man har tænkt sig gratis at tage 2 Børn fra hvert Medlem.

Der er sikkert ingen Arbejdere, der i den offentlige Bevidsthed følges med mere Sympati end de flittige Syersker. Vi er derfor ogsaa vis paa, at Kvindebladets Læsere vil i deres Kreds gøre deres til, at der kan ydes disse Børn saa nyttige Gaver som muligt paa denne Aften, at de kvindelige Herreskræderes Fagforening kan faa en lille Opmuntring for deres store Arbejde.

Gaver saa vel som Penge modtages af Formanden, Fru Elna Larsen, Thuresensgade 27 B, 2. Sal o. G., samt af Frk. Karen Jensen, De samlede Kvindeforeningers Kontor, Klosterstræde 22.

Lykke

af

Axel Lundegård.

Avtoriseret Oversættelse ved *Sofie Horten.*

(Fortsat.)

Men hun bad ham om at fremskynde Afgørelsen; alt var at foretrække fremfor den Uvished, som fortærede hendes Kræfter.

Hendes Energi æggede ham. Hun sagde, at hun var beredt paa det værste, og gav ham uindskrænket Fuldmagt til at vove alt. Han konsulerede en Kollega; denne var af samme Anskuelse som han: alle Symptomer tydede paa en Materiedannelse og Inflammation i Benhinden. Han besluttede at vove en Operation.

Han gjode tre Indsnit med korte Mellemrum, men — forgæves. Tilsidst kom det, som han frygtede: Først Karbolforgiftning og saa Rosen, som langsomt vandrede opad. Han bekæmpede den med vekslende Lykke, men der fandtes ikke meget at bygge paa. Kræfterne var næsten udtømte, og de faa, som var tilbage, fortæredes af Feberen. Nu var der næsten intet Haab.

Under den uhyggelige Sygdom og de aarelange Lidelser havde hendes Væsen undergaaet en synlig Forandring. Det var, som om de smukkeste Sider af hendes Karakter udvikledes af Lidelsen — lige som visse af den varme Zones Blomster først springer ud ved Mørkets Frembrud.

Hvorledes kunde det være?

Hun var glad, aabenhjertig og havde et jævnt godt Humør. En forestaaende Operation syntes ikke at gøre det mindste Indtryk paa hende, og det var rent undtagelsesvis, at en Vending af Knivsbladet eller et fastvokset Rør kunde fremtvinge en dæmpet Klage. Lige saa hurtigt som det antiseptiske Bind atter laa paa sin Plads, havde ogsaa hendes Ansigt det sædvanlige tilfredse Udtryk. Det var, som havde hun haft en uudtømmelig Glædes Kilde at øse af.

Det var det, som forundrede den gode Doktor. Han kunde ikke se nogen rimelig Aarsag dertil.

Han var selv en livsfrisk Natur, som afskyede Klager og Stønnen værre end Pesten og kunde blive rigtig gnaven og ubehagelig imod Patienter, isom jamrede og „skabede" sig.

Derfor var hun hans Favorit; han følte en Slags Stolthed over hende, og stundom, naar der kom Besøgende, kunde han udbryde: „Har man nogen Sinde set en saadan Syg! Hun ser jo saa glad ud, som om hun saa skulde paa Bal i Aften!" — og saa straalede de blaa Øjne saa inderlig godmodig.

„Naa, Doktor," sagde hun smilende, men med afbrudt stønnende Stemme, thi Astmaen laa som en trykkende Mare over hendes Bryst — „det anses vel i Almindelighed ikke for passende at tale med en Patient om Døden, men med mig kan De trygt gøre en Undtagelse. Hvor længe, tror De, at min skrøbelige Konstitution kan staa imod endnu?"

Han svarede ikke, men tog hendes Haand, som laa paa Tæppet, og trykkede den. Denne fælles Kamp mod Døden havde gjort dem helt fortrolige.

„Aa — Doktor — se der ud!" — Med Besvær løftede hun Haanden og pegede ud i Haven. „Jeg synes aldrig at have set noget saa smukt. Men det er vel, fordi jeg nu skal forlade det."

Hun bøjede Hovedet tilbage paa Puden og saa op mod Himlen, som hvælvede sig derude saa klar og saa skinnende blaa.

En Svale skød som en Pil gennem Luften, højt, højt oppe. Dens mørke Krop lignede en lille Prik paa den solklare Baggrund, men ved hver lynsnar Vending blinkede Brystet hvidt imod Lyset.

„Naa, det gør ingen Ting! lagde hun resigneret til; „det skulde jo dog ske en Gang —"

Og i en hviskende Tone fortsatte hun: „Hvor mangen en lever ikke sit Liv til Ende uden at have Anelse om, hvor dejligt det er at leve. Blot at have set en Dag som denne, skulde det ikke kunne opveje alt det andet — — — jeg mener da, dersom man har set dem med saa aaben en Sans, at Solskinnet lige som har strømmet ned paa Bunden af ens egen Sjæl. — — — Aa, om jeg blot kunde lære et eneste Menneske at se som jeg selv! — Nu er det, som om al Naturens Skønhed dør med mig — det er det eneste, som jeg føler trykkende."

Men De maa ikke dø endnu. Kræfterne kan holdes oppe med Moskus og Champagne, og der maa komme en Krise. Det skal vende sig — til Liv eller Død — jeg haaber, at —"

Hun smilede.

„Aa, er De nu der igen med Deres Trøstegrunde! Hvad skal det nu gøre godt for? Jeg har jo ingen Smerter mere og er ikke bange for at dø. De har jo selv sagt, at det værste er forbi."

„Ja."

„Og De maa vel kunne se paa mig, at jeg bare ligger og nyder."

Ordene modsagdes ikke af hendes Blik, men paa hendes Pande brød den kolde Sved frem i klare glinsende Draaber.

„De taler for meget," sagde han.

Denne Bestillingsseddel udklippes, paategnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.